

Un Sant Jordi d'enyor i de lluita

written by Vicenç Relats | 23 d'abril de 2018

Als Jordis (Sánchez, Cuixart i Turull) i a tots els presos polítics i exiliats

Sant Jordi és sempre un dia molt especial en aquesta terra. El dia de la rosa i del llibre, de l'amor i la cultura, de la festa més cívica al carrer. I és sempre un dia lluminós, extraordinari, carregat d'il·lusió i d'esperança, on tots els cavallers i totes les princeses poden matar el drac més malvat.

I, sí, és clar, un any més també farem festa sense ser festa avui, en aquest Sant Jordi tan diferent, malgrat que la fera estigui més ferotge, amenaçadora i intimidatòria que mai. En un Sant Jordi tenyit d'enyorança, de ràbia i de dolor profund, d'un groc intens, compromès en la lluita per la llibertat en majúscules. Un Sant Jordi que s'empassa a glops d'esgarripança la pesantor col·lectiva de saber, que en un dia sagrat com el d'avui, tenim encara a presons madrilenyes els tres Jordis i a mitja dotzena d'ostatges més –l'Oriol, el Joaquim, la Carme, la Dolors, el Raül i el Josep–, alhora que tenim confinats a un trist exili nord enllà el Carles, el Toni, la Meritxell, la Clara, el Lluís, l'Anna i la Marta. Una colla d'herois i d'heroïnes, a qui els seus botxins han aconseguit que estimem i tutegem familiarment, víctimes com són d'un llarguíssim i humiliant captiveri que és llavor de la nostra llibertat. Captius del drac rabiós i mal ferit, tots són Jordis i Jordines avui, en aquesta diada del patró a qui aquest poble s'empara amb fe laica.

Cal recordar-ho? Els han condemnat a ser on són per defensar democràticament l'encàrrec popular que van rebre de lluitar per la causa de la llibertat i la sobirania d'aquest poble

plural. D'una causa de la democràcia que és per a tothom, també per a aquells que s'entesten a negar-la. I el seu testimoni coratjós, rere sòrdids barrots o allunyats en un exili igualment vigilat, és un clam de llibertat que cada dia obre més consciències de prop i de lluny.

Quin Sant Jordi més amarg avui per als Jordis –Sànchez, Cuixart i Turull– i per a les seves famílies afligides, per a tots els seus! Quin horror, saber-los tancats a la seva cel·la fosca. Una diada en què ells i tots els altres Jordis i Jordines atrapats en la teranyina de l'aranya totalitària han de saber més que mai que no estan sols. Que Sant Jordi mata l'aranya i que som incomptables els que no podem treure'ns-els del cap quan el seu nom ressonarà a cada passa i cada petó que farem, a cada rosa i cada llibre que regalarem, a cada llaç groc que lluïrem i veurem...

Els carcellers que els maltracten tan injustament no saben el dol que sentim per ells, de qui ens sabem deutors. No en poden tenir ni la més remota idea... O potser sí, massa que ho saben, potser... Botxins i col·laboracionistes, són gent sense escrúpols ni humanitat, que no saben sinó alimentar la fera ferida. Curts de mires, el que segur que no poden ni intuir és que aquest dolor compartit que endureix la pell i fa plorar el cor també conjura en l'esperança i en la lluita pacífica d'un exèrcit desarmat. Desarmat de violència però armat de raons per derrotar la misèria humana d'una gent de la qual no cal ja que ens preguntem què volen, encara que truquin de matinada, que ja massa que ho sabem.

Per més que pesi a la bèstia mal ferida, a Catalunya els Jordis vencen dracs.